

תת"ע 9457/11/14 - מדינת ישראל נגד סיומין פבל סיומין פבל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תתע"א 9457-11-14 מדינת ישראל נ' סיומין פבל
תיק חיצוני: 51200796814

בפני	כבוד השופטת רות רז
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	סיומין פבל סיומין פבל

החלטה

לפני בקשה לגילוי ראיה חסויה.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות - עבירה לפי סעיפים 62(3) ו-64ד(א) לפקודת התעבורה, בכך שבתאריך 14.11.14 בשעה 01:45 לערך נהג בקטנוע מ.ר. 3351968 ברחוב שבזי 104 בראש העין, וסירב לדרישת שוטר כדין למסור דגימת שתן לאיתור סמים בגופו.

חומר הראיות מתבסס על שלוש ידיעות מודיעיניות מוקדמות וחסויות מחודש נובמבר 2014, לגביהן הוגשה לב"כ הנאשם טבלה המפרטת את תוכן הידיעות ואת התאריך 11/2014. לפי הידיעות משתמש הנאשם בסמים מסוג קוקאין ולאחר מכן נוהג תחת השפעת סם זה. לב"כ הנאשם נמסרה פרפראזה של המידע, הכוללת את תוכן המידע באופן כללי ואת התאריך המתייחס לחודש בלבד.

ב"כ הנאשם עתרה להסיר את החיסיון לגבי המועד המדויק בו נמסר המידע המודיעיני אודות המבקש, בנימוק כי למידע המבוקש השפעה ישירה על שאלת חוקיות החיפוש שנערך לנאשם. לשיטתה, הפגיעה המשוערת בהגנת הנאשם, אם ייוותר החיסיון על כנו, עלולה להיות כבדת משקל.

עוד טענה ב"כ הנאשם, כי גילוי עיתוי מסירת המידע המודיעיני בלבד, ללא גילוי פרטים נוספים כגון זהות מוסר המידע, אינו חושף את זהות מוסר המידע ועל כן אינו פוגע באינטרס הציבורי המוגן של פגיעה בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה.

לטענת המאשימה, תעודת החיסיון ניתנה לגבי כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות את זהותם של מוסרי המידע לרבות יום ושעה. לשיטתה יש בכוחו של המידע המבוקש לחשוף את זהותם.

שמעתי את טיעוני הצדדים, ובדין שהתנהל בדלתיים סגורות עיניתי בדו"ח הידיעה החסויה ושמעתי את הסברי רכז המודיעין ועובדת הערכה לטעמי הטלת החיסיון.

סעיף 45 לפקודת הראיות קובע כי:

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראייה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראייה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה".

בית המשפט הדין בעתירה לגילוי ראייה חסויה בוחן ושוקל את האינטרס הציבורי שלא לחשוף ראייה חסויה כאשר גילוייה עלול לפגוע בחייו או בביטחונו של מקור או למנוע שיתוף פעולה עם פעולות המשטרה לצורך הבאתם לדין של עבריינים ומולו שוקל ובוחן את זכותו של הנאשם להליך משפטי הוגן.

בב"ש 838/84 מנחם ליבני נ' מדינת ישראל הדגיש כבוד השופט ברק את החשיבות העליונה שבשיקול עשיית צדק על פני שיקולים אחרים ופסק כי אם חומר החקירה חיוני ומהותי להגנתו של הנאשם יגבר השיקול של עשיית צדק וחשיפת האמת ומניעת עיוות דין לנאשם:

"עשיית צדק" בהקשר זה משמעותה ניהול הליך פלילי הוגן, שיש בו כדי לחשוף את האמת ולא לגרום לעיוות דין לאותו נאשם ספציפי העומד לדין. על-כן, אם חומר החקירה, אשר לגביו חל החיסיון, חיוני הוא להגנת הנאשם, כי אז, בוודאי, הצדק דורש את גילוי, ושיקול זה עדיף על-פני כל שיקול ביטחוני אפשרי. שום נימוק ביטחוני, ויהא הוא הנכבד ביותר, אינו שוקל יותר, במשקלותיו היחסיות של הליך פלילי נתון, ממשקל הרשעתו של חף מפשע".

זכותו של הנאשם למשפט הוגן גוברת על האינטרסים הציבוריים שבבסיס הוצאת החיסיון כאשר הראייה חיונית להגנתו, כפי שנפסק בע"פ 889/96 מאזריב מוחמד נ' מדינת ישראל :

"הכלל שנתקבל הוא זה, שאם ראייה פלונית "חיונית" היא להגנתו של נאשם, כי אז לא יקיים בית-המשפט את החיסיון אלא יורה על גילוייה של הראייה".

ראה גם החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 120/10 פלוני נ' מדינת ישראל.

בע"פ 462/07 מדינת ישראל נ' עיזאת חמאד, נפסק כי "...עתירה להסרת החיסיון חייבת להיבחן בזהירות מופלגת, ותוך ניסיון לתור אחר דרכים חילופיות שיהיה בהן כדי להגן על עניינו של הכלל, מחד, ועם זאת לאפשר לנאשם לנהל הגנה

ראויה ועילה, מאידך".

על מנת להכריע בשאלת החיוניות של ראיה להגנת נאשם על בית המשפט לבחון את ערך הראיה, משקלה וחשיבותה בכל מקרה לגופו. די בכך שמחומר החקירה עשוי לעלות ספק סביר באשמת הנאשם כדי לראות בו חומר חקירה חיוני.

וכך נפסק על ידי כבוד השופט דורנר בעניין מאזריב:

"על-פי אלו אמות-מידה יקבע בית-המשפט את ערכה הפוטנציאלי של עדות חסויה לצורך הכרעה בשאלת חיוניותה? לדעתי, ככלל יש להכריע בחיוניותה להגנת הנאשם של עדות חסויה על-סמך ההנחה כי היא תניב את המידע שהוא מבקש להציג באמצעותה, ובלבד שקיים פוטנציאל ראייתי לנכונותה של הנחה זו ואין היא מופרכת. הדבר בוודאי נכון אם העדות החסויה היא הראיה היחידה האפשרית באותו עניין מלבד עדותו של הנאשם."

לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים ואת הפוטנציאל הראייתי של המידע החסוי הגעתי למסקנה כי אין להסיר את החיסיון על המועד המדויק של מסירת המידע.

מצאתי כי אין בגילוי המועד המדויק של מסירת המידע כדי לסייע להגנת הנאשם בנסיבות בהן נמסר לו כי המידע נמסר בחודש נובמבר. בפרפראזה שנמסרה לידי ב"כ הנאשם צוין כי המדובר במידע מודיעיני שהתקבל במהלך חודש נובמבר 2014. העבירה המיוחסת לנאשם נעברה ביום 14 בנובמבר 2014. כלומר, מדובר בפרק זמן של שבועיים לכל היותר מיום קבלת המידע ועד ליום ביצוע העבירה המיוחסת לנאשם. מיום 1.11.14 ועד ליום 14.11.14.

חשיפת היום המסוים בו נמסר המידע במהלך אותם אינו מהווה מידע חיוני לצורך ניהול הגנת הנאשם לעניין קיומו של חשד סביר המצדיק דרישה לבדיקת אלוהול באמצעות דגימת שתן.

תוכן הידיעות נמסר לב"כ הנאשם וכן נמסר לה טווח של שבועיים בו נמסר המידע. לא מצאתי כי אי חשיפת מועד מדויק מעבר לכך יש בו כדי לפגוע בהגנת הנאשם.

מאידך שוכנעתי כי חשיפת הראיה החסויה תפגע במקורות המודיעין של המשטרה ותעמיד בסכנה את מוסר המידע למשטרה. כאשר מול אינטרס חשוב זה קיימת ראיה חסויה שגילוייה לא יביא תועלת ממשית להגנתו של הנאשם ואין היה חיונית להגנתו, וכאשר נמסרו לנאשם עיקרי המידע, אין מקום להיעתר לבקשה.

המזכירות תעביר את החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ז' חשוון תשע"ו, 20 אוקטובר 2015, בהעדר

הצדדים.

עמוד 3

